



Josef Váňa (31. 8. 1899 Praha — 7. 9. 1966 Praha) (*obr. 478*) žák Forstrův, patří svou první a delší částí svého životního působení, tj. do roku 1948 do dějin české psychologie. Po roce 1948 se věnoval pedagogice, byl ředitelem Pedagogického ústavu J. A. Komenského a profesorem Karlovy univerzity v Praze.

V období psychotechnického výzkumu vydal řadu prací. Jsou to např. *Metody psychotechnického výběru dopravních zaměstnanců* (*Věstník Svazu českosl. měst*, 1927, 15, č. 6), *Le Service psychotechnique dans les Etablissements d'Électricité et de Tramways de la Ville de Prague* (*Actes du III^e Congrès International pour l'Organisation scientifique du Travail*, Rome, 1927), *Dopravní nehody na elektrických drahách ve vztahu k pracovní době zaměstnanců* (*Psychotechnická ročenka*, Praha, 1934, 22—34). Jeho nejdůležitějším knižním příspěvkem československé psychologii je práce *Měření inteligence*, Praha, Bakulův ústav 1933.

Podrobněji o jeho významu napsal K. Galla v časopise *Pedagogika*, 1966, 16, 6, 641—652, a Vl. Tardy v *Československé psychologii*, 1967, 9, 3, 263—264. Na str. 265 uvedeného čísla je seznam *Psychologických publikací J. Váni* od roku 1920 do roku 1948 a J. Janoušek v *Pedagogice*, 1975, 26, 2, 206—208. Dal příklad svou odpovědností a přesností. Byl také citlivý a lidsky přístupný.